

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 14.)

— ὦ, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῶ κατ' οὐδένα τρόπον, ἀγαπητέ μοι καὶ ἀγαθὲ ἰατρὲ, εἶπεν ἡ Δαλλιὲ λαμβάνουσα τὴν χειρὰ του.

— Πρὸς τί νὰ μένω ἐδῶ, ἀφοῦ σὰς εἶμαι πάντῃ ἄχρηστος;...

— Νὰ μείνητε, διότι ἂν φύγητε δὲν θὰ ἡσυχάσω οὐδὲ λεπτόν.

— Ἔστω, ἐπανέρχομαι λοιπὸν μετ' ὀλίγον.

— Ὅχι, ὅχι δὲν σὰς ἀφήνομεν νὰ ἐξέλθῃτε.

— Πῶς, θὰ μὲ ἐμποδίσῃτε καὶ ἀπὸ τοῦ δειπνοῦ μου; ἐγὼ συνειθίζω, κυρίαί μου, νὰ δειπνῶ καθ' ἑσπέραν.

— Δειπνᾶτε ἐδῶ, παραγγέλλω καὶ σὰς ἐτοιμάζουσιν ἀμέσως κατὶ τι.

— Δὲν καταλαμβάνω ὁποῖαν μαγικὴν δύναμιν ἔχετε σεῖς! εἶπεν ὁ χειροῦργος κινῶν τὴν κεφαλὴν ἀφ' ἑνὸς δὲν σέβεσθε τὰς παραγγελίας μου, καὶ ὅμως δὲν δυσαρεστοῦμαι τὸρα δὲ θέλετε νὰ μὲ βιάσῃτε νὰ μὴ δειπνήσω εἰς τὴν οἰκίαν μου· ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον καὶ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃτε.

Μετὰ τὰς φιλοσοφικὰς ταύτας παρατηρήσεις ὁ σοφὸς μὲν ἀλλὰ καὶ γαστρίμαργος Ἀσκληπιᾶδης κατηρθύνθη πρὸς τὸ ἐστιατόριον, αἱ δὲ δύο γυναῖκες, πληροφορηθεῖσαι περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ παράφρονος καὶ μαθοῦσαι ὅτι ἦτο πολὺ ἡσυχος, μετέβησαν εἰς τὸν κήπον ὅπου εὗρίσκετο ὁ Βίκτωρ. Οὗτος ἔμενον εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, ἐπακουσθὲν ἐπὶ τοῦ θρανίου καὶ εἰς σκέψεις ἀχανεῖς προσηλωμένος, ὡς ἐκ τούτου καὶ δὲν ἤκουσε τὸν ἐπὶ τῆς ἄμμου κρότον τῶν βηματικῶν καὶ μόνον εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ ἁρμονικὴν φωνὴν τῆς Λουκίλης συνελθὼν, ἐσκήρτησε καὶ ἀνεκάθησεν ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐξεγειρόμενος αἰφνιδίως.

— Τοιαύτην ὥραν τί κάμνεις μόνος ἐδῶ;

— Ἐπιθυμοῦν νὰ μάθῃς τί κάμνω; κυττάξε...

— Πῶς νὰ κυττάξω;

— Ἐκεῖ, ἀπεκρίθη δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς πέραν τοῦ κήπου.

Ἡ Δαλλιὲ ἔκυψε μετ' ὀλίγον καὶ εἶπε μειδιῶσα — Ὁμίχλην μόνον βλέπω καὶ οὐδὲν ἄλλο.

— Τὴν ὀμίχλην αὐτὴν ἐγὼ πρὸ τόσσης ὥρας παρατηρῶ, καὶ ἡξεύρεις διατί; διότι μοῦ ἀναπολεῖ τὰς εὐτυχεστέρας ὥρας τῆς ζωῆς μου.

— Ποίως; ἐπιθύρῃσεν ἡ Λουκίλη ἐν συγχινήσει.

— Ἐκείνας καθ' ἃς συνηνητώμεθα εἰς τὸν Πύργον· ἐνθυμεῖσαι ὅταν ἤρχεσο εἰς τὴν κι-

κλιδωτὴν θύραν τοῦ κήπου μετὰ τῆς τροφῆς σου; Ἐτρεμες ὅλη καὶ μόνον ὀλίγας στιγμὰς ἐμένομεν ἐκεῖ, ἀλλ' ἤμην πανόλβιος, διότι σὲ ἔβλεπον, διότι ἤκουον τὴν φωνὴν σου καὶ ἐνίστε ἡ χεὶρ μου ἐν ἀγνοίᾳ μου διὰ τῶν κιγκλίδων διερχομένη ἐτόλμα καὶ ἤγγιζε τὴν ἰδικήν σου! ἐπέστρεφες ὕστερον εἰς τὸν Πύργον, ἐγὼ δ' ἔμενον ἐκεῖ συνοδεύων σε διὰ τοῦ βλέμματος· ἔφευγες, δὲν σὲ ἔβλεπον πλέον καὶ ὅμως ἐγὼ ἔμενον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὥρας ὀλοκλήρους ἀκίνητος. Μετὰ ταῦτα ἀπηρχόμην συνεπάγων μετ' ἐμοῦ ἐφόδιον εὐδαιμονίας διὰ μίαν ἐβδομάδα καὶ δι' ἓνα μῆνα πολλάκις.

— Αὐτὴ λοιπὸν ἦτον ἡ αἰτία τῶν νυκτερινῶν ἐκδρομῶν σου, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία, αἰτίνες τοσούτω παρώργιζον τὸν πατέρα!...

— Καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀναμνήσεις σοὶ ἐπήλθον, κύριε Βίκτωρ, ἐκ τῆς...

— Ἐκ τῆς θεᾶς ἀπλῶς τῆς ὀμίχλης.

— Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι δικαίως ἔλεγον προχθὲς ὅτι, ἂν καὶ ὁ τροχὸς τοῦ βίου κυλίσταί ὡς ἀστραπὴ, ἐναπολείπει ὅμως ἔχνη εὐχάριστα καὶ παρήγορα εὐτυχῶν συμβάντων;

Μόλις εἶπε ταῦτα ἡ Δαλλιὲ, παρατεταμέναι ὠρυγαὶ ἀντήχησαν. Ἡ Δαλλιὲ τότε παρακαλέσασα τὴν Θηρεσίαν νὰ τὴν περιμείνῃ, ἀνέβη δρομαίως εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ παράφρονος. Εἶχον κατὰ γράμμα ἐπαληθεύσει ὅσα ὁ ἰατρὸς προεῖπεν, ἐκ δὲ τῶν ἀγρίων φωνῶν καὶ τῶν οἰμωγῶν εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ μὲ πόσῃ ὁρμῇ ἐπήλθεν ὁ παροξυσμός. Αἰφνης αἱ ὠρυγαὶ ἔπαυσαν, θόρυβος δὲ μέγας ἤκούσθη καὶ βήματα ἐσπευσμένα ἐπὶ τῆς κλίμακος. Ὁ Βίκτωρ τρέχει εὐθὺς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ φθάνει καθ' ἣν ὥραν ὁ παράφρων, ἀφοῦ ἔθραυσε τὰ δεσμά του καὶ ἀνέτρεψε κατὰ γῆς ὅλους τοὺς φύλακας του, κατεδίωκε τὴν Λουκίλην. Παρ' ὀλίγον τὴν συνελάμβανε, τὴν ἤγγισε μάλιστα διὰ τῆς λειποσάρκου χειρὸς του· ἀλλ' ὁ Βίκτωρ ὡς πάνθηρ ἀναπηδῆσας μεταξὺ αὐτῶν καὶ συλλαβὼν τὰς χεῖρας τοῦ μανιώδους, τὸν ἠνάγκασε νὰ σταθῇ.

Ἄλλ' ἂν καὶ εἶχε χαλύβδινα γυῖρα καὶ ῥώμην ὑπερφυᾶ, πῶς ἠδύνατο νὰ ἀντιπαλαίσῃ κατὰ μανιώδους ἀνατρέψαντος πρὸ μικροῦ ἐξ ἀνθρώπους; Ὅθεν ἡ λύσσα τοῦ παράφρονος ἀναχαιτισθεῖσα ἐξερράγη εὐθὺς ὀρμητικωτέρα. Ἀπελευθερώσας δὲ δι' ἀκατανόητου βίας τὰς χεῖράς του ἠγωνίζετο νὰ πνίξῃ τὸν ἀντίπαλόν του, καὶ δις μὲν ὁ

Βίκτωρ ἀνετράπη, δις δὲ πάλιν ἀνωρθώθη, ἀλλὰ καὶ τρίτον καταπεσὼν ἐξήντησε τὰς δυνάμεις καὶ μόλις μετὰ βίας ὑπερησπίζετο κατὰ τοῦ παράφρονος, τοῦ ὁποίου οἱ ἐκτὸς τῆς κόγχης τεταμένοι ὀφθαλμοὶ ἀπειλητικῶς πάντοτε προσέβλεπον τὴν Λουκίλην. Ἡ Θηρεσία, προσδραμούσα καὶ αὐτὴ, βλέπει τὴν μὲν φίλην τῆς λειποθημοῦσαν, τὸν δὲ παράφρονα ἐκπέμποντα φωνὰς ἀγρίου θριάμβου καὶ θλίβοντα διὰ τοῦ γόνατος τὸ στήθος τοῦ ἡμιθανοῦς ἀδελφοῦ τῆς καὶ συσφίγγοντα τὸν λαιμὸν αὐτοῦ διὰ τῶν δύο σιδηρῶν χειρῶν του. Τοιοῦτον θέαμα ἰδοῦσα ἔμεινεν ἀναυδός, νέφος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ τὰ γόνата αὐτῆς ἐκάμφθησαν, ἀλλ' ἐν τῷ μεγέθει τοῦ κινδύνου ἀρυσμένη θάρρος, διότι οἱ τεταμένοι ὀφθαλμοὶ τοῦ Βίκτωρος ἤρχισαν νὰ θολῶνται, ἐφώναξεν ἀλλ' εἰς μάτην ζητοῦσα βοήθειαν, ὕστερο ἐξῆλθεν συρομένη, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τοῦ κήπου καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα ἱκετεύουσα τὸν ὕψιστον νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ ἕως οὗ εὖρῃ τὴν ζητούμενην βοήθειαν.

Ἡμεῖς ἐν τούτοις ἄς ὠφεληθῶμεν ἐκ τῆς ἀπουσίας τῆς καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν ἐν Βαστίδι πύργον ὅπως ἀναλάβωμεν ἐκεῖθεν τὴν διήγησίν μας.

Ἀφήσαμεν τοὺς προσκεκλημένους τῆς Κ. Λαβὰλ Δεμωμορανσὴ εἰς ἄκρον ἔνεκα περιεργείας δυσανασχετοῦντας καὶ ἀνυπομονοῦντας. Καὶ ἐπὶ τίνα μὲν καιρὸν ἡ παράδοξος μαρκεσία ἐφαίνετο ἡδυνόμενη ἐκ τῆς κωμωδίας ταύτης· ὅταν δὲ ἤκουσε τὸ ὠρολόγιον μακρόθεν σημαῖνον τὴν δεκάτην, στραφεῖσα πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν εἶπε μὲ πολλὴν χάριν.

— Ἐπειδὴ, κυρία μου, βλέπω ὅτι ἀνυπομῶνως περιμένετε, θὰ σὰς εὐχαριστήσω καὶ θὰ πραγματοποιήσω τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Βονρεπῶ δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν· θὰ σὰς ἐκπλήξω τῶνόντι, καὶ διὰ νὰ γίνῃ τὸ πρᾶγμα κωμικώτερον, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ κάμω ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ συνοδούντός με κυρίου. Κυττάξατέ τον λοιπὸν προσεκτικῶς καὶ στοιχηματίζω ὅτι ἀφοῦ εἴπω εἰς αὐτὸν μίαν μόνην λέξιν κρυφίως εἰς τὸ οὖς, δὲν θὰ τὸν ἀναγνωρίσητε ὕστερον!

Γέλως ἀσθεστός ὑπεδέχθη τοὺς λόγους τούτους καὶ ὁ Βονρεπῶ, συμμεριζόμενος τὴν πάνδημον εὐθυμίαν, προσέφερε κομφεῦόμενος τὸν βραχίονα εἰς τὴν μαρκεσίαν καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ διάκενον ἑνὸς παραθύρου, ἐκεῖ δὲ κατὰ παραγγελίαν τῆς καταβιάσας τὰ παραπετάσματα, εἶπε πρὸς αὐτὴν εὐθύμως.

— Λοιπὸν, κυρία, θὰ μὲ ἐκπλήξῃτε τῶνόντι πολὺ;

— Κρίνατε ἰδίους ὄμμασιν, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἐκβάλλουσα τὸ προσωπεῖον καὶ ἀποκαλύπτουσα οὕτω πρόσωπον πάντῃ αὐτῷ ἀγνωστον.

— Ἀ, Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Βονρεπῶ, μὴ τολμῶν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐβλεπεν.

— Ἀκούσατε, ἀκούσατε, εἶπεν ὁ ἐφημέριος ἀποτενόμενος πρὸς τοὺς περιστῶτας καὶ τρίβων εὐθύμως τὰς χεῖρας. Ἀρχίζει ἡ παράστασις!

— Φωναὶ δὲν χρειάζονται, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ μαρκεσία εἰς τὸ οὖς τοῦ Βονρεπῶ· ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἡ κυρία Λαριβιέρ, τὸ ὀνομά μου εἶναι οὐχ ἥττον σεβαστόν.

— Μὲ συγχωρεῖτε νὰ σὰς ἐρωτήσω πῶς ὀνομάζεσθε; ἠρώτησεν ὁ Βονρεπῶ μετὰ τινος ἀγωνίας.

— Ἐννοεῖται. Εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Πιτόσχη!..

— Τί ἀκούω!

— Ἡσύχασε, φίλτατέ μοι, διότι ἄλλως θὰ σοῦ διαρρήξω τὸ κρανίον.

Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, ἡ ψευδομαρκεσία ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς πιστόλιον καὶ τὸ διεύθυνε κατ' αὐτοῦ.

— Ὁ ταλαίπωρος ταμίας ἀπελιθώθη ὑπὸ τοῦ τρόμου, ἡ φωνὴ του ἐκόπη καὶ μόλις ἐτόλμησε νὰ τραυλίσῃ «Διατί μὲ ἐφέρετε ἐδῶ;..»

— Διὰ νὰ μᾶς βοηθήσης ὥστε νὰ ληστεύσωμεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνοήτους.

— Ἐγὼ νὰ σὰς βοηθήσω!

— Τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ἀντιστάσεως ἂν δείξης εἶσαι νεκρός. Οἱ δώδεκα ὑπηρέται μου εἶναι ὠπλισμένοι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων, ὁ δὲ ἐφημέριος θὰ σὲ παρακολουθῇ πιστόλιον κρατῶν ἀνὰ χεῖρας καὶ ἑτοιμος νὰ σὲ πυροβολήσῃ ἐὰν προφέρῃς λέξιν. Σὺ μᾶς εἰσήγαγες εἰς τὸν πύργον, λοιπὸν ἔχε ἀρκετὴν γενναιότητα, φῶς μου, ὥστε νὰ φέρῃς εἰς πέρας τὸ ἔργον.

— Εἶπε, καὶ τὸν ἔσυρεν ἐκτὸς τοῦ παραθύρου.

— Κυρία μου, εἶπε, κυττάξατε τὸν κύριον Βονρεπῶ, πῶς σὰς φαίνεται;

Τὸ πρόσωπον τοῦ ταλαίπωρου ταμία τόσον ἦτο ἡλλοιωμένον, οἱ ὀφθαλμοὶ του τόσον ἦσαν ὑπὸ φόβου προτεταμένοι καὶ τόσω σφοδρῶς συνεκρούοντο οἱ ὀδόντες του, ὥστε ὅλοι ἀνεκάγχασαν ἅμα τὸν εἶδον.

— Δὲν μᾶς λέγετε, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Λαβὰλ, μέχρι δακρύων γελῶσα, τί ἐκάμετε εἰς τὸν ταλαίπωρον καὶ ἡλλοιώθη εἰς τοιοῦτον τρόπον;

— Τὸν παρεκάλεσα ἀπλῶς νὰ λάβῃ μέρος εἰς ἓν δράμα, τὸ ὁποῖον θὰ παραστήσωμεν, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ γνωσθῇ τίς ὅλων εἶναι ὁ τολμηρότερος. Ὑποθέσατε, παραδείγματος χάριν, κύριοι καὶ κυρίαί, ὅτι εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Πιτόσχη, ὅτι ὁ ἐφημέριος εἶναι ὑπασιστής μου, καὶ ὅτι ἤλθομεν διὰ νὰ σὰς ληστεύσωμεν, διὰ δὲ τοῦ πιστολίου ἀπειλοῦντες, σὰς λέγομεν.

«Σεῖς μὲν κυρία δὲ Λαβὰλ, ρίψατε ἀμέσως ἐντὸς τοῦ πύλου τοῦ Βονρεπῶ τοὺς ἀδάμαντας καὶ τὰ δακτύλια σας, καλῶς! σεῖς δὲ κύριε σύμβουλε τὸ βαλάντιον καὶ τὸ ὥρολόγιόν σας, σεῖς κύριε μαρκήσιε τὴν ἀλυσὸν σας καὶ σεῖς κυρίαί μου ὅ,τι πολύτιμον κόσμημα ἔχετε.»

Ἡ μαρκησία, σὺν τῷ λόγῳ καὶ τὴν πρᾶξιν ἐνοῦσα, καὶ δι' ἀκατανόητου ταχύτητος ἀφαιροῦσα ἰδίαις χερσὶν ἀπὸ τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖκας τὰ κοσμήματα, ὅταν ἐκεῖνοι ἐβράδυνον, ἐνῶ ταυτοχρόνως ὁ ἐφημέριος καὶ δύο ὑπηρέται παρηκολούθουν ἐνοπλοὶ καὶ τὴν σφύραν τοῦ πιστολίου ἀνυψωμένην ἔχοντες, τὸν Βονρεπῶ νεκρὸν μᾶλλον ἢ ζῶντα καὶ μόλις βαδίζοντα, ἡ μαρκησία λέγομεν περιήλθε τοιοῦτοτρόπως ὅλας τὰς αἰθούσας καὶ ἀφοῦ ἀπεγύμνωσεν ὅλους ἀνεξαιρέτως ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ ταμῖα καὶ ἐξήλθε μεγαλοπρεπῶς, προηγούμενων καὶ ἐπομένων τῶν συντρόφων τῆς καὶ ἔκλεισε κατόπιν αὐτῆς τὰς θύρας. Οἱ κακοῦργοι κατέβησαν τὴν μεγάλην κλίμακα μὲ τὴν ἀταραξίαν, ὥστε ὅλοι οἱ θεράποντες τοῦ πύργου προσέδραμον ἀμέσως, παρετάχθησαν εὐσεβάστως κατὰ τὴν διαδοσίν των καὶ ἠνέωξαν μετὰ προθυμίας τὰ θυρίδια τῶν πρὸ τοῦ πυλῶνος ἀναμενόντων αὐτοὺς ὀχημάτων, τὰ ὁποῖα εὐθὺς ὕστερον ἀπῆλθον ὡς ἀστραπή. Ὁ δὲ ταλαίπωρος Βονρεπῶ ἐγκαταλειφθεὶς τέλος ὑπὸ τῶν ληστῶν καὶ μείνας μόνος πρὸ τῆς θύρας, τόσον ἡσχύνθη, τόσον μετενόησε διὰ τὸ ἐνεργὸν μέρος τὸ ὁποῖον ἀκουσίως ἔλαβεν εἰς τὸ θρασὺ τοῦτο τόλμημα, ὥστε ἀναλογιζόμενος μετὰ φρίκης ὁποῖα θύελλα θὰ ἐνεσχυπτε κατὰ τῆς κεφαλῆς του ἐὰν ἐνεφανίζετο εἰς τοὺς προσκεκλημένους, εἰς τοὺς ὁποίους ἤρχισε νὰ φαίνεται ὑπὲρ μέτρον παπάδοξος ἡ ἀστείότης τῆς μαρκησίας, ἀπεφάσισε νὰ ἀπέλθῃ καὶ διευθύνῃ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς νυκτὸς καὶ τὴν κεφαλὴν ἀσχεπῆς εἰς Μοντοβάν. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἔστρεψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰ ὀπίσω

καὶ ἐδιπλασίαζε τὸ βῆμα, διότι ἐκ τῆς μεγάλης κινήσεως τῶν φώτων ἐνόει ὁποῖα σύγχυσις καὶ ταραχὴ ἐπεκράτει εἰς τὸν ἐν Βαστίδι πύργον.

Μετὰ ἡμισείας ὥρας ὁρόμον ἐστάθη πρὸς ἀναψυχὴν, διότι ὁ ἰδρὼς ἔτρεχε ποταμῆδον ἐκ τοῦ προσώπου του, ἀλλὰ μόλις ἐκάθησεν ἐπὶ τινος προστυχόντος ἐδωλίου, ἵππος ἀπόρυττος τρέχων ἐρρίφθη οὕτως εἰπεῖν ἐπ' αὐτοῦ καὶ φωνὴ βροντώδης ἤκούσθη λέγουσα «τίς εἶ;» Ὁ Βονρεπῶ ὑπὸ φόβου δὲν ἐστράφη ἀλλ' εἶπε τρέμων τὸ ὄνομά του ὁποῖα ὁμῶς ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του ὅταν ὁ ἵππευς ἀνέκραξε,

Ἦως, κύριε Βονρεπῶ, ὑμεῖς εἰσθε, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ἀπηυδῆσαμεν ἀναζητοῦντές σας!

— Ποῖος εἶσαι, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ ταμῖας εἰσέτι περίφοβος.

— Ἦως! δὲν γνωρίζεις πλέον τὸν Εὐπνητόν!

Μόλις ὁ Βονρεπῶ ἤκουσε ταῦτα καὶ ἀνενάχθη ἀμέσως ὡς δι' ἐλατηρίου. Οὐδὲ ἡ περιστέρα ἡ ἀναγγείλασα εἰς τὸν Νῶε τὴν παῦσιν τοῦ κατακλυσμοῦ δὲν ἔτυχε τοιαύτης ὑποδοχῆς, ὁποίας ὁ ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς. Τὸν ἤρπασε ἀπὸ τοῦ ἐπιπλίου καὶ παρὰ τὸ σὺνήθες του ὠρίσθη ὅτι δὲν θὰ τὸ ἀφήσῃ πρὶν φθάσωσιν εἰς Μοντοβάν.

— Ἀναβῆτε, κύριε, εἶπεν ὁ Εὐπνητὸς, καὶ μοὶ διηγεῖσθε καθ' ὁδὸν τὰ ὅσα ἐπάθετε, διότι θὰ σὰς συνέβησαν ὑποθέτω πράγματα...

— Πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀνορθώνουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ νεκροῦ μάλιστα!

— Καταχθόνιοι κακοῦργοι! δὲν θὰ κατορθώσωμεν ἄρ' αὖτε ποτὲ νὰ τοὺς βάλωμεν εἰς τὸ χεῖρι; εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης μετ' ἀγανακτήσεως, ἐνῶ συγχρόνως ἀνέστυρε μετὰ πολλοῦ κόπου τὸν ταμῖαν ἐπὶ τοῦ ἵππου του. Ἄ, ἐὰν ἀνεκαλύπτομεν τὴν φωλεάν των!

— Θὰ ἀνακαλυφθῇ, Εὐπνητέ, ἀπεκρίθη ὅπισθεν παρακειμένου φράκτου φαιδρὰ φωνῇ.

— Τίς εἶ; ἀνέκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης, δρᾶν τὴν λαβίδα τοῦ ξίφους του.

— Ἐχουν δίκαιον λοιπὸν ὅσοι λέγουσιν ὅτι «τὴν νύκτα ὅλοι οἱ γάτοι εἶναι στακτεροὶ» ἀφοῦ μήτε ἡ χωροφυλακὴ δὲν γνωρίζει τοὺς φίλους τῆς!

— Σὺ εἶσαι Κορβῖνε; ἠρώτησεν ὁ Βονρεπῶ ἐκ νέου περίφοβος γενόμενος.

— Ναί, κύριε ταμῖα, ἐγὼ αὐτός.

— Καὶ τί ζητεῖς κατὰ τοιαύτην ὥραν ἐδῶ εἰς τὰ χωράφια;...

— Ζητεῖ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ εὕρῃ ἴσως πολὺ πρότερον παρ' ὅσον νομίζει, ἔσπευσεν εἰπὼν

ὁ Ευπνητός· Πέτρε, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κουρέα, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ εἶχε πλησιάσει, ἔλα μαζί μας, ἐὰν παραδέχῃσαι τὴν συμβουλὴν μου καὶ ἄφες τοιοῦτον κυνήγιον, διὰ τὸ ὅποιον δένεισαι κατὰλληλος.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν, φίλε! ἐν τούτοις ἐγὼ ἀπόψε ἐδιόρθωσα τὰ μαλλία μιᾶς κεφαλῆς, ἡ ὁποία ἀξίζει τόσα φλωριά, ὅσον βάρος ἔχει.

— Τῆς ψευδομαρχησίας Λαριθιέρ, ὑπέλαβεν ὁ Βονρεπῶ.

— Τὴν γνωρίζετε; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Κορβίνος.

— Πρὸ ὀλίγης ὥρας ἐλήστευσε μετὰ τῶν συντρόφων τῆς ἐκ τοῦ ἐν Βαστίδι πύργου ἀδάμαντας καὶ ἄλλα πολύτιμα κοσμήματα ἀξίας ἐνὸς ἑκατομμυρίου!

— Καὶ μετὰ ταῦτα ἔφυγον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν;

— Ναί, ἀφοῦ ὅμως πρότερον μὲ ἠνάγκασαν διὰ τοῦ πιστολίου, νὰ τοὺς βοηθήσω εἰς τὴν ληστείαν!

— Ὡ εὐτυχία! ἤξεύρω ποῦ ὑπάγουν. Καλὴν νύκτα Ευπνητέ. Αὔριον θὰ ἀκούσης καλὰς εἰδήσεις!

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Πέτρος Κορβίνος ἔλυσε τὸ ἐκεῖ πλησίον κρυπτόμενον μικρὸ σωματὶ ἐκ τῆς πόλεως, ἵππευσε καὶ ἔφυγε δρομαίως. Ἡμεῖς δ' ἐν τούτοις ἄς προσπεράσωμεν τὸν ταμίαν καὶ τὸν ὁδηγὸν αὐτοῦ ὅστις διαρκούσης τῆς διηγήσεως τοῦ Βονρεπῶ δὲν ἔπαυσε καταρώμενος καὶ βλαστημάτων ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τοὺς δαιμονίους ἐκεῖνους κακούργους, καὶ ἄς τρέξωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δαλλιέ.

XII.

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΗΣ.

Ἡ Θηρεσία, ὡς εἴπομεν, ἐνῶ μετὰ κόπου ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, συνήντησε τὸν βασιλικὸν χειροῦργον, ὅστις ἀκούσας τὸν γενομένον θόρυβον ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἐστιατορίου διὰ νὰ ἴδῃ τί τρέχει. Τόσω δὲ ἡ Θηρεσία ἦτο τεταραγμένη, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας ἐτραύλισεν «ὁ ἀδελφός μου... ὁ παράφρων!»...

— Ἐννοῶ! ὁ παράφρων κάμνει τὰ συνειθισμένα του! δὲν σᾶς τὸ προσεῖπον;...

— Βοήθειαν, κύριε, βοήθειαν, ἐνόσω εἶναι καιρός!

— Μὴ ἀνησυχῇτε, ὡραία μου δεσποινίς, διότι ὅπου εὐρίσκεται ὁ Ἰωάννης Δελσῶλ, ἐκεῖ

καὶ θεραπεία καὶ ἐλπίς ὑπάρχει!

— Σᾶς λέγω, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία ἐναγωνίως, ὅτι ὁ παράφρων πνίγει τὸν ἀδελφόν μου!

— Ἀ! διάβολε, ἄς καταβῶμεν λοιπὸν τότε!

— Καὶ τί θὰ κατορθώσωμεν ἡμεῖς μόνοι;...

— Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν κατώρθωσαν ἐξ ἀνδρες, διότι ἡ ζωῶδης δύναμις δὲν ἰσχύει παντάπασιν ἀπέναντι τῆς ἐπιστήμης, καὶ θὰ ἴδῃτε περίεργον θέαμα, τὴν ἀταραξίαν δηλαδὴ θριαμβεύουσαν κατὰ τῆς μανιώδους παραφροσύνης, καὶ τὸν παράφρονα αὐτὸν τὸν ὑπὸ τοῦ παροξυσμοῦ καταστάνατα Γολιάθ δαμαζόμενον παρ' ἐνὸς γέροντος!

Ὁ Δελσῶλ ἀπαγγέλλας μετὰ δογματικῆς σοβαρότητος ὡς πάντοτε τὰ ἀποφθέγματα ταῦτα, ἐτάχυνε τὸ βῆμα διὰ νὰ φθάσῃ τὴν Θηρεσίαν καὶ κατέβῃ εἰς τὸν κῆπον. Ἐκεῖ τὰ πράγματα διετέλουν εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, δηλαδή ἡ μὲν Δαλλιέ ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς χλόης δὲν παρείχεν οὐδὲν σχεδὸν ἵχνος ζωῆς, ὁ δὲ παράφρων ἀγρίας ἐκπέμπων φωνὰς ἐξηκολούθει συσφίγγων τὸν λαιμὸν τοῦ Βίκτορος, οὗτινος τὸ πρόσωπον ἐντελῶς εἶχε πελιδνωθῇ, καὶ διὰ τοῦ γόνατος θλίβων τὸ στήθος αὐτοῦ.

Ἡ Θηρεσία ἅμα εἶδε τὸν ἀδελφόν της εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἀφῆκε φωνὴν ἀπελπισίας καὶ ἐκινήθη πρὸς βοήθειάν του, ἀλλ' ὁ Δελσῶλ τὴν ἐμπόδισε.

— Μείνατε αὐτοῦ καὶ σιωπῇ! διότι ἄλλως τὸ πᾶν ἀπόλλυται! Ἐκβαλὼν δ' ἐκ τοῦ κόλπου του νυστήριον φλεβοτόμον καὶ ἐπὶ ἄκρων τῶν ποδῶν πλησιάσας, ἔκυψε καὶ δι' ἀπεριγράφτου ἐπιδεξιότητος ἐφλεβοτόμησε καὶ τοὺς δύο βραχίονας τοῦ παράφρονος· οὗτος δὲ ἰδὼν τοὺς δύο ἐκείνους πῆδακας τοῦ αἵματος καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου, ἄφησε τὸ θυμὰ του καὶ ἀνωρθώθη διὰ μιᾶς. Ὅστις τότε τὸν ἔβλεπεν ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Δελσῶλ, ἀλλὰ γοητευθεὶς φαίνεται ἀπὸ τὸ διαυγές καὶ γαλήνιον τοῦ γέροντος βλέμμα, ὠπισθοχώρησε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

— Τρέξατε τώρα, κυρία, καὶ προσκαλέσατε τοὺς ἀνοήτους αὐτοὺς ὑπηρέτας. Μὴ φοβείσθε, διέλθετε, δὲν εἶναι πλέον ἐπίφοβος.

— Ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου! τί θὰ γίνῃ ὁ ἀδελφός μου;...

— Θὰ φροντίσωμεν ἀμέσως καὶ περὶ αὐτοῦ.

Καὶ εὐθὺς τῶνόντι ἐπλησίασεν εἰς τὸν Βίκτορα, ὅστις εὐρίσχετο εἰς ἐντελὴ ἀσφυξίαν,

σχίσας δὲ διὰ μικροῦ μαχαίριου τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, ἐκέντησε τὴν φλέβα, ἀλλὰ δυστυχῶς πρὸς μεγίστην ἀπελπισίαν τῆς Θηρεσίας, αἷμα δὲν ἔρρευεν· ἡ σοβαρότης μάλιστα τοῦ χειρουργοῦ καὶ ἡ ἄκρα σιωπὴ του ἠύξησαν τὴν ἀνησυχίαν τῆς καὶ ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ὑπέθετεν ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς ἀπέθανεν, ὥςτε λύπη καὶ ῥαία διέσχισε τὴν καρδίαν τῆς, ὅπως συνήθως συμβαίνει ὁσάκις παρειαρισκόμεθα εἰς τὰ λοιπὰ προσφιλοῦς ὄντος· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁμως ἡ τομὴ τῆς φλεβὸς ἐχρωματίσθη, δύο ἢ τρεῖς ἐλαφραὶ σταγόνες αἵματος ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ τέλος ἤρχισε νὰ ῥέῃ ὀλίγον αἷμα, μελανὸν κατ' ἀρχὰς καὶ διακεκομμένως ἐξερχόμενον. Τότε ἡ ἀδελφὴ ἀφῆκε φωνὴν χαρμόσυνον καὶ κατεφίλησε τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος, οὗτινος τὸ μέτωπον ἐγαληνίασε καὶ ὅστις ἐμμένων κύριος ἑαυτοῦ, ἔσχισε τὸ λευκὸν μανδῆλιόν του καὶ κατεσκεύασεν ἐξ αὐτοῦ, ἐπιδέματα, ἐπέπληξε τοὺς προσδραμόντας ὑπηρέτας καὶ ἀφοῦ διέταξε καὶ μετέφεραν τὸν Βίκτορα καὶ τὴν Δαλλιὲ ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἐνεπιστεύθη αὐτοὺς προσωρινῶς εἰς τὴν ζηλωτὴν ἐπιτήρησιν τῆς Θηρεσίας καὶ κατέβη διὰ νὰ δώσῃ τὰς δεούσας διαταγὰς πρὸς φύλαξιν τοῦ παράφρονος καὶ ἐκτέλῃσιν τῶν προφυλακτικῶν μέτρων του. Ὁ δὲ Βίκτωρ ὅταν ἠνέψξε τοὺς ὀφθαλμοὺς εὔρε πλησίον αὐτοῦ τὴν Θηρεσίαν καὶ τὴν Λουκίλην, ἥτις συνῆλθε πρώτη ἐκ τῆς λυποθυμίας χάρις εἰς τὰς πολυειδεῖς περιποιήσεις τῆς καλῆς αὐτῆς φίλης. Ἀφήνομεν τόρα τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ φαντασθῶσι τὰ μετὰ ταῦτα, διότι ἡ φαντασία πολὺ ζωηρότερον τῆς περιγραφῆς μας θέλει παραστήσῃ αὐτοῖς τοιαύτην συγκινητικὴν εἰκόνα, ἡμεῖς δὲ ἅς ἀνεύρωμεν τὸν Πέτρον Κορβῖνον, τρέχοντα ἐπὶ τοῦ ἱππαρίου του διὰ μέσου τῶν καλλιεργημένων γαιῶν ὡς μικρὸς σατανᾶς, καὶ ὑπερπηδῶν χάνδακας καὶ ποταμούς διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔνεκα τῆς συναντήσεως τοῦ Βονρεπῶ προελθοῦσαν ἀργοπορίαν, καὶ νὰ προσπεράσῃ τὰ λειψορεῖα, ἀναγκαζόμενα νὰ ὁδεύωσι διὰ μεγάλων περιστροφῶν πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς περιπολουμένων μερῶν. Τὸ φύσει διορατικὸν τοῦ κουρέως, ἐκκαίμενον ὑπὸ τῆς ὑποσχεθείσης χιλιοφράγου ἀμοιβῆς καὶ τῆς φιλοδοξίας τοῦ ν' ἀνακαλύψῃ μυστήριον διαφυγόν καὶ αὐτοὺς τοὺς λυγκίους ὀφθαλμοὺς τῆς εἰσαγγελίας, ἐξήγαγε τὸ ἐπόμενον συμπέρασμα.

Οἱ λησται δηλαδὴ μετὰ τὸ τόλμημά των δὲν θὰ ἐπιστρέψωσιν οὔτε εἰς Μοντοβάν οὔτε εἰς τὸν πύργον τῆς Μόλας, ὅπου ἦτον ἐνδεχόμενον νὰ εὑρεθῶσι μέτωπον πρὸς μέτωπον μετὰ τῶν κατασκόπων τοῦ Σαδῶκ, ἀλλὰ, καθὼς ἡ ἀλώπηξ κρύπτει τὴν λείαν τῆς ὅσω μακρότερα δυνήθῃ, οὕτω καὶ αὐτοὶ θὰ μεταφέρωσι τὰ λάφυρά των εἰς ἓν τῶν καταγωγίων των· ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ πλησιέστερον καὶ προσφορώτερον εἰς τοὺς σκοποὺς των; Τὸ πανδοχεῖον τῆς μαγίσσης τοῦ Μοντέκ, ἐπιτήδες, οὕτως εἰπεῖν, ἐντὸς τοῦ δάσους οἰκοδομηθέν. Ἐκεῖ λοιπὸν πιθανώτατα θὰ κατευθυνθῶσι καὶ ἐπομένως τὸ πᾶν ἦτο νὰ φθάσῃ τις ἐκεῖ πρὸ αὐτῶν.

Ὅθεν ὑπὸ τούτων τῶν συλλογισμῶν ὁ Κορβῖνος καταπεισθεὶς, διευθύνθη ἀδιστακτως πρὸς τὸ δάσος καὶ ἐπειδὴ μυριάκις εἶχε διέλθει ὅλα τὰ περὶ χωρὰ προσκαλούμενος ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του ἀπὸ τὰς κυρίας καὶ τοὺς κυρίους τῶν περικειμένων πύργων, ἔδραμε κατ' εὐθείαν καὶ τόσῳ ταχέως ὥστε πρὸ τοῦ μεσονυχτίου ἔφθασεν εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς μαγίσσης. Τὸ πανδοχεῖον τοῦτο ἦτο ὀγκῶδες κτίριον μονόροφον σεσαθρωμένον, καὶ ἐκ τῶν τριῶν πλευρῶν κυκλούμενον ὑπὸ βάτων καὶ ὑψικόμων δένδρων, τὰ πέντε δὲ παράθυρα, κόκκινα ἔχοντα παραθυρόφυλλα καὶ ἡ ἐξω θύρα ἐβλεπον εἰς τινα ὁδὸν διαπερῶσαν τὸ δάσος ἐκ τῶν ἤκιστα ἀσφαλῶν. Ἄλλη κατοικία ἐκεῖ πλησίον δὲν ὑπῆρχεν, ἡ δὲ πλησιέστερα ἀπέχετο μίαν ὁλόκληρον λεύαν· ἐπομένως μόνοι οἱ ὑπὸ μεγάλης ἀνάγκης βιαζόμενοι ἢ οἱ μὴ φοβούμενοι τοὺς κλέπτας ὡς οὐδὲν ἔχοντες, φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀπεφασίζον νὰ διανυκτερεύσωσιν ὑπὸ τὴν ὑποπτον ταύτην στέγην.

Ἡ ἰδιοκτῆτωρ τοῦ πανδοχείου ἦτο εἰς πλήρη ἀρμονίαν πρὸς τὴν ἀπαισίαν ὅσιν τῆς οἰκίας τῆς. Ἡ Ἰωάννα δηλαδὴ Καμαρέτη, ἡ ἐπαγγελλομένη καὶ τὴν κλεπταπάδοχον καὶ τὴν χαρτόμαντιν, ἡ καὶ χωλὴ τοῦ Μοντέκ ἐπονομασθεῖσα, καθὼ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας χωλαίνουσα, εἶχε πρόσωπον ἱκανὸν αὐτὸ καὶ μόνον νὰ ἐμποιήσῃ τρόπον εἰς τὸν ὁδοπύργον τὸν παρεχτραπέντα εἰς τὸ ἀπόκεντρον ἐκεῖνο μέρος. Ὁ Πέτρος Κορβῖνος λοιπὸν ἅμα φθάσας ὑπὸ τὸν κλάδον πεύκης, τὸν δίκην ἐμβλήματος ἀνηρτημένον ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ πανδοχείου, ὠπλίσθη μὲ φιλοσοφικὴν ὁλως στωικότητα κατὰ τῆς προσδοκωμένης κακῆς αὐτοῦ ὑποδεξιώσεως, ἥτις

πραγματικῶς απέβη πολὺ χειροτέρα παρ' ὅσον αὐτὸς ὑπέθετε.

Καταβὰς τῶντι τοῦ ἵππαριου του, εὗρέθη κατέναντι γυναικὸς μικροσώμου, ὅσον ἔνεστί κακοπροσώπου, πολυσάρκου καὶ φερούσης κεφαλόδεμα ῥυπαρώτατον ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐφαίνοντο τρίχες ὑπόλευκοι· τὸ γύναιον τοῦτο ἀκούσαν τὴν ποδοβολήν τοῦ ἵππου καὶ ἰδὼν τὸν Κορβῖνον, τὸν ἠρώτησεν ἀμέσως διὰ φωνῆς τραχείας τί ἐζήτη.

— Τί ζητῶ! ἓνα δωμάτιον τοῦ ὠραίου τοῦτου ξενοδοχείου δι' ἐμέ καὶ ὀλίγον ἄχυρον διὰ τὸ ἀλογόν μου!

— Πήγαίνε στή δουλειά σου! ἀπεκρίθη ἀποτόμως ἡ γραία, ὑπερόν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα δὲν δέχομαι κανένα.

— Τὸ γνωρίζω καὶ κάμνεις καλά, τώρα ὅμως δὲν εἶναι μεσάνυχτα.

— Δὲν εἶναι; μὴ μὲ γελάς; εἶπεν ἡ γραία ἐν περιεργείᾳ.

— Φέρε τὸν λύχνον καὶ βλέπεις τί ὥρα εἶναι εἰς τὸ χρομμῦδι μου.

— Ἀκούσε, πηγαίνω νὰ ἰδῶ ἴσως σοῦ εὕρω καμμία γωνιά νὰ κοιμηθῇς, διὰ φαγητὸν ὅμως μὴ περιμένεις τίποτε!

— Ἐδειπνήσαμεν ἄργα, δὲν πεινώ, διψῶ μόνον καὶ νυστάζω, ὑπέλαθεν ὁ Κορβῖνος φρικτῶς χασμώνμενος.

Ἡ χωλὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν ἐξῆλθε κρατοῦσα παλαιὸν καὶ ἀκάθαρτον λύχνον, ὑπὸ τὸ καπνίζον φῶς τοῦ ὁποίου ἐξήτασε διὰ τῶν ἐρυθροστεφάνων ὀφθαλμῶν τῆς ὀλόκληρον τὸν Κορβῖνον, ἀγνώριστον καταστάντα ὑπὸ τὴν τεραστίαν φεάκη, τὴν ὁποίαν καθ' ὁδὸν ἔθεσεν ἐπὶ κεφαλῇ· ἰδοῦσα δὲ ἄνθρωπον βεβαρημένον ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἀπεφάσισε τέλος καὶ τὸν ἐδέχθη μετὰ πολλῆς ὅμως δυσανεσχείας· καὶ τὸν μὲν ἵππον τοῦ ἔδεσεν εἰς τὸ ἵπποστασιον, αὐτὸν δὲ ὠδήγησεν εἰς ἓν δωμάτιον τοῦ ἄνω πατώματος. Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο ὑπῆρχον τρεῖς κλῖναι· ἡ χωλὴ λοιπὸν ἔφερε τὸν Κορβῖνον πρὸς τὴν ἀπωτέρω τῆς θύρας κειμένην καὶ δείξασα τὴν μίαν τῶν ἄλλων, ἧς τὰ παραπιτάσματα ἦσαν καταβιβασμένα,

— Κοιμήσου, εἶπε, καὶ μὴ κάμνης κρότον, διότι ἐκεῖ κοιμοῦνται ἄνθρωποι. Ὁ Κορβῖνος ἀπεκρίθη διὰ τριῶν παρατεταμένων χασμμάτων, καὶ ἡ χωλὴ, ἀφοῦ ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τελευταῖον βλέμμα δύσπιστον, ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε κατόπιν αὐτῆς τὴν θύραν.

Ἀλλὰ μόλις ἐκεῖνη κατέβη τὴν κλίμακα

καὶ ὁ πονηρὸς κουρεὺς ζωηρὸς καὶ εὐκίνητος ὡς πάντοτε κατέβη ἐκ τῆς κλίνης, ὅπου ἐπὶ τῆδες εἶχεν ἐξαπλωθῇ ἐνώπιον τῆς γραίας ἐνδεδυμένος ὡς ἦτο, καὶ μετὰ προφυλάξεως γονυπετήσας ἐκόλλησε τὸν ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν του εἰς τὰς σχισμὰς τοῦ πατώματος. Καὶ πρῶτον μὲν εἶδεν ἐντὸς τοῦ ἀμυδρῶς φωτιζομένου ἐστιατορίου τέσσαρας σειρὰς τραπεζῶν ἐστρωμένων διὰ τραπεζομανδύλων· Ἐκ δὲ τῆς δυνατῆς ὁσμῆς παρασκευαζομένων φαγητῶν καὶ τὴν μακρόθεν ἀκουομένην σύγκρουσιν ὀβελῶν ἐσυμπέρανεν ὅτι περιεμένοντο πολυάριθμοι συνδαιτημόνες· καὶ δὲν ἠπατάτο τῶντι. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μέγας κρότος ἀμαξῶν ἠκούσθη καὶ τὰ λεωφορεῖα ἐστάθησαν ἀκριβῶς πρὸ τῆς θύρας τοῦ πανδοχείου, μετ' ὀλίγον δ' εἰσώρμησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον κύριοι, ὑπηρέται καὶ ἀμαξήλαται ὅλοι ἀνακατωμένοι, καὶ ὁ Κορβῖνος μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ μαρχησία, τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνη τοὺς χαρακτήρας, ὅταν πρὸ ὀλίγων ὥρων τὴν ἐκαλλώπιζεν εἰς τὸν πύργον τῆς Μόλας, ἦτον ἡ ἀνθοπῶλις, καὶ ὅτι ὁ τὸν ἐφημέριον ὑποκρινόμενος ἦτον εἰς τῶν γαιτῶν του, ἄνθρωπος παρὰ πάντων σχεδὸν ὑποληπτόμενος καὶ νομιζόμενος τίμιος ἄνθρωπος.

Ἡ μαρχησία, ἐπανελημέτως ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τῆς μαγίσσης περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐκδρομῆς, ἀνέσυρε τὸ καλύπτρον τὸν πῖλον τοῦ Βονρεπῶ μανδύλιον, τὸν πῖλον τοῦτον πλήρη ἀδαμάντιων, χρυσοῦ καὶ πολυτίμων κοσμημάτων· τοῦτο ἰδόντες οἱ λησταὶ ἐτράπησαν εἰς διάχυσιν ἀγαλλιάσεως, καὶ σημείου δοθέντος παρὰ τῆς χωλῆς, φρενιτικῶς ὑπὸ φυλαργυρίας ἐδόθησαν εἰς Βακχικὸν ἢ σατανικὸν μᾶλλον εἰπεῖν χορόν. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ ὡς ἐκ θαύματος ἢ ὡς ἐκ τῆς γῆς ἀναφύμενοι, ἐπαρουσιάσθησαν εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ὅλοι οἱ συνάδελφοι τῆς μυστηριώδους συμμορίας καὶ μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ χοροῦ παρεκάθησαν κύκλῳ τῶν τραπεζῶν· κατὰ διαταγὴν δὲ τῆς μαρχησίας γεῦμα λαμπρότατον καὶ καθ' ὅλα σαρδαναπαλικὸν παρετέθη πάραυτα ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τῆς δεσποίνης τοῦ πανδοχείου.

Ὅποιον ἀνέλπιστον εὐτύχημα παρείχετο εἰς τὸν Κορβῖνον! δι' ἐνός καὶ μόνου βλέμματος ἠδύνατο νὰ ἰδῇ ἐν συνόλῳ καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ ἐκ τῆς φωνῆς τοὺς περιβοήτους ἐκείνους ληστὰς τοὺς ἐμπνεύσαντας ἀκατά-

σχετον τρόπον εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν ἦκουε τὴν συνομιλίαν των μέχρι κεραίας καὶ ἐξ αὐτῆς ἀνεκάλυπτε τὰ πλαστὰ καὶ ληστρικὰ ὀνόματά των. Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἐγίνωσκε ποῖοι ἦσαν οἱ ἐπονομαζόμενοι Κουρελάς, Μακρογιάννης, Ἐριφας, Λυκοπόδης, Καρλῆς, Γρεναδιέρος, Κοντοσχέλης καὶ Πιτόσχης. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα ἦτο δεκαεπταετοῦς παιδὸς, ἀλλ' ἦτο καὶ τὸ γενικὸν καὶ πλαστὸν ὄνομα συμπάσης τῆς συμμορίας· τὸ δὲ περὶ οὗ ὁ λόγος παιδίον ἦτο στενὸν σὺν συγγενῇ τοῦ κουρέως. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐγυμνάσθη εἰς μικρὰς κλοπὰς, τὸρα δὲ εὐδοκίμει καὶ εἰς ἐκτέλεσιν ἐγκλημάτων· ἀλλ' οὐδέποτε ὁ Κορβίνος ἐφάντασθη, ἂν καὶ πολλάκις προεῖπεν εἰς τὴν χήραν Λαμαρινέρην ὅτι ὁ υἱὸς τῆς θὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, ὅτι θὰ τὸν εὕρῃ ἐν μέσῳ τόσον ἐκλεκτῆς ὁμηγύρεως καὶ ἐνδεδυμένον κλοπιμαῖον ἐπενδύτην παμμέγιστον καὶ ὅλως δυσανάλογον πρὸς τὸ σῶμά του.

Ἡ διὰ τῶν χειρῶν του ἀλφитωθεῖσα μαρκτησία προέδρευε τῆς ὁμηγύρεως μὲ τόλμην καὶ θράσος ἀνῆκουστον, καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐνεποίει ἐντύπωσιν οὐδὲ εἰς ἑαυτὴν οὐδὲ εἰς τοὺς συντρόφους τῆς ἡ ἀσυμβίβαστος ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν ἀδαμάντων καὶ τῆς ἄλλης αὐτῆς πολυτελοῦς στολῆς, καὶ τῶν ῥυπαρῶν καὶ ῥακωδῶν ἐνδυμάτων τῶν μυστηριωδῶν συνωμοτῶν. Ὅλους τούτους τοὺς κακούργους ἤγε καὶ ἔφερεν ἀπὸ τῆς ῥινός, ὅλοι ἦσαν πρὸς αὐτὴν πειθήνιοι, καὶ αὐτοὶ μάλιστα οἱ ἀγριώτεροι ὑπέκυπτον εἰς τὰς θελήσεις τῆς ὡς ὁ μολοσσὸς ὑπὸ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του. Ἀλλ' ὅμως ἂν καὶ συνηθάνετο τὴν ἀπόλυτον ἐπιρροήν τῆς, καὶ ἡ ἐκστρατεία εἶχεν ἐπιτύχει, δὲν ἐφαίνετο τὴν ἐσπέραν ταύτην εὐχαρις, εἰς τὴν καὶ τὴν ἀπασχόλει ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς εὐθυμίας, καὶ εὐχολον ἦτο νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι ἀλλαχοῦ εἶχε τὸν νοῦν τῆς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠγείρετο, ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς τὴν θύραν, ἐκύτταζε τὸ ὥρολόγιόν τῆς καὶ πάλιν ἐκάθητο μετὰ προδόλου πεισμονῆς καὶ δυσαρεσκείας· τὸ γεῦμα παρετάθη μέχρι τῆς μιᾶς καὶ ἡμισείας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καθ' ὅλον δὲ τοῦτο τὸ διάστημα ἦτο τεταραγμένη καὶ ἐσιώπα. Τέλος κάλπασμα ἵππου ἠκούσθη ἐπὶ τῆς εἰς Μοντοβάν οδοῦ, τότε ἀνεπήδησεν ἀπὸ τῆς ἐδρας τῆς καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν ἀνακράζουσα ὅλην περὶ χαρῆς «Αὐτὸς εἶναι!..»

Ποῖον ἄρα γε περιέμενεν ἡ μαρκτησία; ἠρώτησέ τις ἐκ τῶν ληστῶν.

— Τὸν Μαῦρον, ἀπεκρίθη ἡ χολῆ, καὶ βαθεῖα πάραυτα σιγὴ ἐγένετο εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἄν οἱ κακούργοι ἐμάντευον τὴν παρουσίαν τοῦ Κορβίνου, ἤθελον ἀκούσει τὴν ὥραν ἐκείνην τοὺς σφοδροὺς παλμούς τῆς καρδίας του! ἔμελλε τῶνόντι νὰ ἴδῃ μετ' ὀλίγον τὸν μυστηριωδὴ ἀρχηγὸν καὶ ἔμελλε νὰ λύσῃ τέλος πάντων τὸ ἕως τότε ἀλυτον αἰνίγμα! Ἡ ψυχὴ του ἐναθρύνετο ὑπὸ χαρᾶς καὶ διελογίζετο ἐν ἀγαλλιάσει ὅτι θὰ ἀπολαύσῃ καὶ τὸν θρίαμβον τοιοῦτου κατορθώματος καὶ τὰ χίλια φράγκα, τὰ ὅποια τῷ ἐφαίνοντο ὅτι ἐστίλθον καὶ ἐχόρευον ἐν μέσῳ τοῦ σκότους. Ἀλλ' αἰφνης τὴν μέθην ταύτην διεδέχθη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἄμετρος τρόμος, ἡ καρδία του ἔπαυσε πάλλουσα καὶ ψυχρὸς ἰδρὼς περιέβρανε τὸ μέτωπόν του, διότι ἤκουσεν ὁμιλίαν ὅλως διόλου πλησίον του.

Ἀκίνητος καὶ μὴ ἀναπνέων, ἤκουσεν ἐν ἀπεριγράφτῳ ἀγωνίᾳ τὰς δύο ἀκολουθοῦς λέξεις προφερθεῖσας βραδέως καὶ λίαν εὐδιακρίτως.

— Τὸν βλέπεις!

— Ὅχι ἀκόμη...

Ὁ Πέτρος Κορβίνος ἐχάθη ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς! Περιέμενεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ συλληφθῇ ὑπὸ ῥωμαλέας χειρὸς καὶ νὰ σφαγῇ ἐν μέσῳ τοῦ σκότους. Ἄν εἶχε δύναμιν θὰ ἐσύρετο καὶ θὰ ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν κλίνην του, ἀλλ' ὑπὸ τῆς μεγάλης συγκινήσεως τὸ αἷμα εἶχε παγώσει εἰς τὰς φλέβας του καὶ ἔμενεν ὡσεὶ καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν εὗρίσκατο. Μετ' ὀλίγον ἡ ὁμιλία ἐξηκολούθησε.

— Ποῖος τὸ ἐφантаζέτο ποτὲ αὐτό!..

— Ἐγὼ πάντοτε τὸ ἐφοβούμην!..

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷς τὰ χρήματα, ἐπιθύρῃσεν ἡ πρώτη φωνή, πόσα ἐν τούτοις εἰδίδες διὰ νὰ εὐρεθῇς τὸρα εἰς Βρεσσώλ;..

— Ὅμιλει χαμηλότερα, οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά!..

— Μὴ φοβεῖσαι, ἐδῶ δὲν εἶναι παρὰ ὁ ἀνθρωπος ὁ ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τῆς χολῆς, ὅστις κοιμᾶται ὡς ταῦρος.

— Ὁ Κορβίνος ἀκούσας ταῦτα ἀνέπνευσεν, ἠσθάνθη ὡς νὰ τὸν ἠλάφρωσαν ἀπὸ μέγα βάρος. Προτείνας δὲ τὴν κεφαλὴν μετὰ προφυλάξεως πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούσθη ἡ ὁμιλία,

— Ποῖος ὁμιλεῖ ἐδῶ ; ἠρώτησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ἀποκριαίς δὲν ἤκουσθη.

— Μὴ φοβείσθε, εἶμαι ὁ Πέτρος Κορβίνος, προσέθηκε δυνατώτερα, ὁ κουρεὺς !

— Ἀ, σὰς γνωρίζω τόρα, εἶπε φωνῇ γυναικός.

— Ποία εἰσθε σεῖς ;

— Ἡ κυρία Λαγράβη.

— Ἡ παιδαγωγὸς τοῦ πύργου τοῦ Ἐριβόσκου ; καὶ ἡ ἄλλη ποία εἶναι ;

— Ἡ κυρία Βερνύ.

— Ἡ πλουσία ξενοδόχος τῆς Βρεσσώλης ! Σατανα ! καὶ πῶς εὐρέθητε εἰς τὸ καταγώγιον τοῦτο τῶν ληστῶν ; . .

— Ἠλθομεν ἐδῶ, διότι κατελήφθημεν ἀπὸ τὴν νύκτα, ἐνῶ διηρχόμεθα τὸ δάσος, ἐρχόμεναι ἐκ τοῦ Μονβετώ.

— Νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν ;

— Εὐχαρίστως.

— Νὰ πέσητε εἰς τὰ στρώματά σας καὶ νὰ προσποιηθῆτε ὅτι κοιμᾶσθε, διότι ἐὰν μᾶς ἀνακαλύψωσιν αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι, θὰ μᾶς σφάξωσιν ἀνηλεῶς.

— Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν συμβουλήν ! ἀλλὰ φοβούμεθα τόσῳ πολὺ, ὥστε δὲν ὑποφέρομεν νὰ μένωμεν εἰς τὴν κλίνην.

— Ἐκτὸς τούτου θέλομεν καὶ νὰ βλέπωμεν, εἶπεν ἡ κυρία Βερνύ.

— Εἰς τὸν διάβολον αἱ γυναῖκες καὶ ἡ περιέργειά των ! ἐπιθύρυσεν ὁ Κορβίνος δυσηρεστημένος. Αὐταὶ ἔλειπον τόρα νὰ μὸς φέρωσι προσκόμματα καὶ νὰ ζητῶσιν ἰσως καὶ μερίδιον ἀπὸ τὰ κέρδη !

Φοβερά βοῇ ἀντηχήσασα εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ διασείσασα σχεδὸν ὁλόκληρον τὸ πανδοχεῖον, διέκοψε τὰς σκέψεις τοῦ Κορβίνου. Ἡ μυστηριώδης συμμορία ἐξητῶκραύγαζε τὸν ἀρχηγόν της, ὅστις εἰσελθὼν μετὰ τῆς μαρκησίας καὶ καθήσας εἰς τὸ κέντρον τῶν τραπέζων, ἐπέβαλε διὰ νεύματος σιωπὴν. Ὅλοι ἐν τῷ ᾧ αἶμα ὑπήκουσαν καὶ τότε ἡ μαρκησία, λαβοῦσα τὸν λόγον, διεβίβασεν αὐτοῖς τὰς διαταγὰς του.

— Παιδιά, εἶπεν ἐν μεγίστῃ συγχινήσει, ἡ σημερινὴ βραδιὰ ἦτο πεπρωμένον καὶ χαρὰν καὶ λύπην μεγάλην νὰ μᾶς φέρῃ, διότι ἐκερδαίσαμεν λάφυρα ἱκανὰ νὰ μᾶς πλουτήσωσιν, ἀλλὰ χάνετε ἐκεῖνον ὅστις καὶ θάρρος σὰς ἐνέπνευσε καὶ ἐπιδεξίους σὰς ἔκαμε καὶ χρήματα σὰς ἔδωκεν. Ὁ ἀρχηγὸς μᾶς ἀφήνει, πολὺν καιρὸν δὲν θὰ τὸν ἴδωμεν, ἰσως ποτὲ

πλέον. Θὰ ὑπάγῃ εἰς ξένους τόπους καὶ θὰ συμπαραλάβῃ μαζί του τὰς καρδίας καὶ τὰς ψυχὰς μας.

Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸν ἀρχηγὸν καὶ ὅμως τῷ ἦσαν μέχρι φανατισμοῦ ἀφωσιωμένοι, ἀνέβόησαν μιᾷ φωνῇ.

— Μείνε, ἀρχηγέ, μείνε ! . . .

Ὁ Μαῦρος τοὺς εὐχαρίστησε διὰ νεύματος τῆς χειρὸς, ὕστερον ὠμίλησε πρὸς τὴν μαρκησίαν, ἥτις ἐπανέλαβε κλαίουσα.

— Σὰς εὐχαριστεῖ καὶ σὰς χαρίζει τὸ μερίδιόν του ἐκ τῶν σημερινῶν λαφύρων, δηλαδή 300,000 φράγκα· σὰς συμβουλεύει δέ, ἀφοῦ λάβῃ καὶ εἰς τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ μέρος, νὰ ζήσητε εἰς τὸ ἐξῆς τιμίως.

Νεαὶ κραυγαὶ διηρμήνευσαν τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν κακούργων. Ἡ μαρκησία τότε ἠγέρθη καὶ ὅλοι τὴν ἐμμήθησαν, διότι πᾶν αὐτῆς κίνημα εἶχε καὶ σημασίαν· πρὶν ὅμως ἀποσυρθῶσιν ἐξητήσαντο ὡς χάριν νὰ ἀσπασθῶσι τὴν χεῖρα τοῦ ἀρχηγοῦ των, τοῦ ὁποίου ἐμελλον νὰ χωρισθῶσι διὰ παντός· Ὁ ἀρχηγὸς ἐδίστασεν ὀλίγον ἀλλ' ὕστερον ἀπεφάσισε, καὶ ἐκβαλὼν τὸ χειρόκτιόν του, ἔτεινε χεῖρα λευκὴν, λεπτοφυᾶ, ὑπὸ πολυτίμων ἀδαμάντων ἀπαστράπτουσαν, καὶ τὴν χεῖρα ἐκείνην διαδοχικῶς ἤγγισαν διὰ τῶν χειλέων των καὶ ἔβρεξαν μὲ τὰ δάκρυά των ὅλα τὰ ἄθλια ἐκεῖνα ὄντα. Ἡ γυνὴ ἐξελθοῦσα κατόπιν αὐτῶν, ἔκλεισε τὰς θύρας καὶ οὕτως ὁ μυστηριώδης ἀρχηγὸς ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς μαρκησίας.

Τότε ἐκείνη ποταμούς δακρύων χύνουσα, ἐγονυπέτησε καὶ κατεφίλει τὰ κράσπεδα τοῦ ἱματίου του, καὶ θερμῶς αὐτὸν ἰκέτευε.

— ὦ, μείνε ! ἔλεγεν ὁλολύζουσα, μείνε ! Τί θὰ γείνω ἂν σὲ στερηθῶ ;

— Ταλαίπωρος μαρκησία ! εἶπεν, ὁ ἄγνωστος, θαπτεύων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, ἔρεινες καὶ σὺ θῦμα τοῦ ἀπηνόους, καὶ ὀλεθρίου πεπρωμένου τὸ ὅποιον μὲ καταδιώκει παντοῦ καὶ πληττει ὅσους μὲ ἀγαπῶσι.

— Κάνεις δὲν σὲ ἀγαπᾷ οὐδὲ θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ποτὲ ὅσον ἐγώ !

— Καὶ ὅμως εἰς ἀνταμοιβὴν τοῦ ἀδόλου αὐτοῦ αἰσθήματος, τοῦ τόσῳ τρυφεροῦ καὶ μέχρι θανάτου, δὲν ἀμφιβάλλω, ἀφωσιωμένου, δὲν δύναμαι, ταλαίπωρος κόρη νὰ σοὶ ἀποδώσω οὐδὲν πλέον ἐκτὸς φιλικῆς συμπαθείας !

(ἀκολουθεῖ).